

JADE VENING

**DE
EEUWIGE**
twijfelaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Jade Vening

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobestock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1934 5

ISBN 978 94 027 7647 8 (e-book)

NUR 301

Eerste druk in deze uitgave september 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Jantine, Kim en Wieke. Mijn *found family*.

Hoofdstuk 1

‘Kloterugtas.’ Met een bonk landt het loodzware ding naast me op de grond. Mijn rug is nat van het zweet, waardoor mijn T-shirt eraan vastgeplakt zit. ‘Klotetrein,’ mopper ik binnensmonds. Het is muisstil in mijn straat en ik wil mijn burens niet wekken. Als ik buk om dieper in het bovenste vak van mijn rugtas te graven naar mijn huissleutel dringt een zure lucht mijn neusgaten binnen en ik concludeer meteen dat ik het zelf ben.

Gadverdamme. Dat is wat drieëntwintig uur reizen in hartje zomer met een mens doet.

Overigens verliep mijn treinreis van Madrid naar Arnhem tot Utrecht Centraal van een leien dakje. Pas daarna begon de ellende en strandde ik op minder dan dertig kilometer van huis toen de trein waarin ik zat stukging. Iets was oververhit geraakt. Blijkbaar iets essentieels. Alle stroom viel uit, deuren konden niet open of dicht en de airconditioning hield ermee op, waardoor ik samen met nog zo’n vijftien medepassagiers tweeënehalf uur in het halfdonker in onze coupé langzaam gaar sudderde.

Een jolige conducteur probeerde de sfeer erin te houden door af en toe langs te lopen terwijl hij ‘En we gaan nog niet naar huis’ neuriede. Ik had besloten mijn pacifistische inborst aan de wilgen te hangen als hij nog een neurieronde zou houden, toen de lampen aansprongen, evenals de airco. Daarna schetterde zijn stem vrolijk over de intercom dat we nu wél naar huis gingen en kwamen we gestaag in beweging.

Twintig minuten later stonden we opnieuw stil. Een wisselstoring.

Nadat we iets na halftwee ’s nachts Arnhem Centraal binnenreden en alle taxi’s al waren ingepikt door mijn snellere bagageloze medepassagiers, besloot ik om maar naar huis te lopen.

Nu sta ik hier, om twee uur ’s nachts, voor mijn voordeur, te grabbelen

naar die verrekte huissleutel. Ik ben moe, ik voel me goor, ik heb dorst en ik wil gewoon zo snel mogelijk douchen en dan – eindelijk – mijn eigen bed induiken.

‘Klotesleutel,’ zeg ik wroetend in het vak waarin ik vuile sokken, mijn paspoort en een aantal snoeppapiertjes vind.

Uiteindelijk, helemaal in het uiterste hoekje van het ogenschijnlijk kleine vak dat van binnen enorm blijkt te zijn, vind ik de sleutel.

Zodra ik de voordeur heb geopend, slinger ik met een grote zwaai mijn tas weer op mijn rug en ga mijn huis binnen.

Ik sluit de voordeur zo geruisloos mogelijk, want mijn nieuwe burens zijn twee zeventigers met te veel tijd en een overgevoeligheid voor geluid. Ze hebben al eerder geklaagd over hoe ik mijn voordeur te hard dicht deed. Maar ik heb ook klachten ontvangen over mijn muziek, die ik nooit hard zet, en mijn wasmachine als die op veertienhonderd toeren draait. Toen ik een tijdje geleden met Fi en Roos in mijn achtertuin een drankje deed, vroegen ze zelfs of we binnen konden verder praten. Eén keer niesde ik – op normaal volume, niet op het geluidsniveau dat sommige mannen hanteren en waarbij de ruiten twee wijken verder ook rinkelen – waarna ik na een paar seconden een appje kreeg met het verzoek of het ook zachter kon. Het laatste waar ik nu behoefte aan heb is die twee uit hun slaap halen en een stroom aan klachtenappjes krijgen.

Achteraf gezien had ik ze nooit mijn nummer moeten geven. Godzijdank hebben ze een dochter in Amerika – Australië? Aruba? In ieder geval een land dat begint met een ‘a’ – en gaan ze haar binnenkort een paar weken bezoeken.

Ik draai het nachtslot er weer op, reik naar beneden om mijn veters los te maken, kom overeind en...

Mijn hart zakt zeker veertig centimeter in mijn borstkas en slaat een slag of vier over.

Wat. De. Fuck?

‘Hallo,’ fluistert het jongetje op een toon alsof hij me al jaren kent. Hij

staat in het schemerduister voor me en heeft een grote witte knuffel onder zijn arm.

‘Hallo?’ fluister ik verbaasd terug. Het is knap dat er überhaupt geluid uit mijn mond kan komen, aangezien ik volgens mij van schrik gestopt ben met ademen.

Met grote glanzende ogen staart het kind me aan. Door het licht van de straatlantaarn dat door het smalle raam in de voordeur naar binnen schijnt, zie ik hoe hij met zijn vrije hand zijn onderbroek nog wat hoger ophijst. Meer dan dat en een hemd draagt hij niet. Logisch, het is hartje zomer en ondanks het tijdstip nog steeds verstikkend warm.

Gedesoriënteerd kijk ik naar de sleutel in mijn hand en dan naar de kapstok naast me. Daar hangen toch echt mijn winterjas en een paar van mijn vesten. Dit is mijn huis.

Toch?

Het jongetje kantelt zijn hoofd en grijnst naar me.

Oké, rustig blijven. Ja, er staat een vreemd kind in mijn gang. Maar hij oogt onschuldig en zijn hoofd is nog geen rondjes op zijn nek aan het tollen.

Nog niet, tenminste.

Niet gelijk in paniek raken, Boaz, spreek ik mezelf toe. Er is vast een goede reden dat er een kind in mijn gang staat. In het holst van de nacht. Wie weet is dit een soort spirituele ervaring.

Ogod, ben ik aan het hallucineren? Ik heb immers al uren niets gedronken omdat mijn waterfles vóór Utrecht Centraal al leeg was. Mijn hersens voelen inderdaad aan alsof ze gefrituurd zijn in die treincoupé. Niet gek dus, dat ik hier sta te ijlen.

‘Wat doe jij hier?’ haalt het jongetje me uit mijn gedachtestroom.

‘Ik? Wat doe jij hier?’ kaats ik fluisterschreeuwend terug. Mijn hart bonkt knetterhard in mijn borst en ik knijp mijn ogen tot spleetjes om iets van gezag of autoriteit uit te stralen.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Plassen,’ zegt hij dan met een lichte slis.

Met beide handen pakt hij zijn knuffel vast en steekt die aandoenlijk glimlachend naar me uit. 'Met Sneeuwkje.'

Plassen?

De deur naar het toilet staat halfopen, wat zijn verhaal wel ondersteunt.

Maar... er wonen geen kleine mensjes in mijn huis. Laat staan dat ze er 's nachts naar de wc gaan.

Toch?

Ik ben zo moe. Misschien ben ik het vergeten?

Ik kantel mijn hoofd.

Hij kantelt zijn hoofd.

Ik frons.

Hij fronst.

Een lucide droom, zou dat het zijn? Ik heb vanaf dag één van mijn solo-treinreis door Europa vreselijke heimwee gehad, zoveel zelfs dat ik na acht dagen alweer naar huis ben teruggekeerd. Staat dit mannetje soms symbool voor iets waar ik ook heimwee naar heb?

De neiging om met mijn hand te voelen of hij echt is onderdruk ik, uit angst voor het antwoord. Want als ik me hem niet verbeeld... Dan staat er een vreemd kind in zijn ondergoed in mijn gang. Maar doe ik dat wel, dan zie ik spoken.

Beide situaties kan ik momenteel even niet aan. Niet na deze eindeloos lange dag, niet na de langdurige opsluiting in een trein zonder airco, niet voor ik in ieder geval een glas water heb gedronken en iets heb gegeten. Ik wil gewoon een douche nemen en in mijn eigen bed liggen, geen hersenschimmen vlak achter mijn voordeur. Is dat te veel gevraagd?

'Ehm... Wie ben jij?' vraag ik voorzichtig terwijl ik hem bestudeer. Hij heeft een gezicht dat me vaag aan iemand doet denken en warrige dikke haren, waarvan ik de kleur in dit licht niet goed kan zien.

'Oscar.' Het komt er feitelijk uit, alsof ik zijn naam had moeten weten. 'En Sneeuwkje.' Hij gromt, maar het is weinig indrukwekkend. 'Het is een

sneeuwtijger.’ Hij houdt de knuffel in de lucht en doet alsof hij me aanvalt. Met mijn reflexen blijkt niets mis, want ik deins achteruit, wat me een gniffel van het jongetje oplevert.

Licht. Ik moet een lampje aandoen. Nu.

Ik wil net een stap om mijn nieuwe medebewoner heen zetten, als er uit Fiona’s oude kamer gehuil klinkt.

Of eerder: gekrijs.

En niet zomaar gekrijs.

Babygekrijs.

Wat gebeurt hier in godsnaam?

In een flits komt er een gedaante uit mijn slaapkamer die direct Fi’s kamer ertegenover induikt. Blijkbaar heeft diegene mij niet geregistreerd. Wat misschien maar goed is ook.

‘Papa?’ vraagt Oscar zonder van mij weg te kijken. ‘Kom!’

Plotseling breekt er paniek in me uit. Die vent gaat natuurlijk helemaal uit zijn plaat als hij me hier in het donker met zijn kind aantreft. Hoewel ik natuurlijk alle recht heb hier te zijn, aangezien dit toch echt mijn eigen huis is. Denk ik. Maar dan nog...

Snel zet ik een paar stappen om het jongetje heen naar de lichtschakelaar en knip het licht aan in de hoop dat degene die mij straks ontdekt, minder hard gaat schreeuwen als hij ziet dat ik het ben.

Oscar en ik knippen allebei met onze ogen vanwege de felheid van het licht.

Hij heeft een leuk koppie; dikke blonde lokken, lichtbruine ogen en een guitige glimlach.

Ik schraap mijn keel.

‘Goedenavond...’ begin ik op luidere stem dan zonet, mijn blik gericht op Fiona’s slaapkamerdeur. Mijn treurige poging tot contact wordt echter overstemd door een furieuze baby.

‘Os? Heb je geplast? Licht uit!’ roept de vader over het gegil heen. Dan: ‘Shit, shit, shit, niet wéér.’

Hoe kan ik dit het beste aanpakken? Weer naar buiten gaan? Aanbellen? Blijven staan en wachten tot ik opgemerkt word?

Waarom zijn er überhaupt mensen in mijn huis? Ik snap er geen reet van.

‘Papa?’ roept Oscar nu harder. Hij kijkt naar mij alsof ik de vreemde in deze situatie ben. ‘Ko-hom!’

De baby blijft indrukwekkend hard gillen.

O, als je blijft, laat de burens op vakantie zijn.

Dan stopt het gehuil en volgt een geluid dat ik niet zo een-twee-drie kan plaatsen. Alsof er een gootsteen ontstopt wordt, of zo.

‘Ja? Even wachten, Os. Ik kom zo. Je kan best alleen plassen.’ De baby pakt het gebrul weer op. ‘Shhh, het is niet erg. Rustig maar, rustig maar,’ zegt de man sussend. Ergens ver weg komt deze stem me bekend voor. Het gehuil neemt weer gestaag af. ‘Het komt goed. Het komt goed, Doortje. Geen probleem, kleine mop.’

Als ik niet zo compleet van de leg was van de lange dag en deze situatie, had ik het vertederend gevonden, een man die zo liefdevol tegen een kind praat.

‘Heb je geplast?’ roept hij vanuit Fi’s kamer naar Oscar.

‘Hi,’ roep ik bedeesd op hetzelfde moment dat Oscar ‘ja-ha’ zegt, waardoor ook mijn tweede poging om de man in de slaapkamer op de hoogte te brengen van mijn aanwezigheid, mislukt. Ik kijk de gang rond, zoekend naar iets – een glitch in de *matrix*? – maar behalve het kind dat hier voor me staat en de man met de baby in de slaapkamer is alles hier precies zoals ik het me herinner.

Nou ja, op de kinderwagen na dan.

De baby krijgt niet meer zo hard als eerst, maar stil zou ik haar – ik neem aan dat Doortje een meisje is – niet noemen.

‘Ga je dan weer naar bed? Ik verschoon Doris even, die heeft weer gespuugd, en dan kunnen jullie weer slapen.’

Omdat ik me een indringer in mijn eigen huis voel, vraag ik Oscar op zachte toon: ‘Hoe heten je ouders?’

‘Os, kom je nou?’ vraagt zijn vader ongeduldig. ‘En doe die lamp uit.’

‘Oké,’ roept hij terug.

Gelukkig, het huilen stopt en de burens hebben nog niet aangebeld, dus wie weet zijn ze al naar Andalusië of ergens in Afrika.

Dan zegt Oscar op haast kameraadschappelijke toon wijs tegen mij: ‘Ze heeft waarschijnlijk te veel flesje gedronken. Doortje heeft altijd honger.’ Met hoog opgetrokken wenkbrauwen knikt hij energiek met zijn koppie.

‘O. Oké.’ Ik moet hier weg. Naar buiten, aanbellen en dan vragen wie ze zijn. Of kan ik beter de politie bellen? ‘Ik ga wel weer...’ Met mijn duim wijs ik naar de voordeur.

Zodra mijn hand op de deurklink ligt om in ieder geval niet meer hier te zijn, besluit Oscar opeens me erbij te lappen: ‘Papa! Er is hier iemand.’

Verstijfd blij ik staan.

Iemand?

Iémand? De eigenaar van deze benedenwoning. Degene wiens naam op het huurcontract staat.

Er wordt diep gezocht in Fiona’s kamer. ‘Os, hier hebben we het over gehad. Er is hier niemand. Dat zijn gewoon de geluiden van het huis. Ga slapen. Shit!’ Er klatst iets op de grond, waarna de baby weer begint te huilen.

Oscar trippelt naar de slaapkamer.

Dit zou het perfecte moment zijn om te ontsnappen, maar in plaats daarvan blijf ik staan luisteren naar het gesprek tussen vader en zoon.

‘Ieuw. Da’s veel,’ zegt Oscar.

‘Ik heb het meeste al... Os, geef dat shirt even aan.’

Oscar brabbelt tegen Doortje.

‘Klein spuugmonster,’ zegt Oscar, wat weer een hoog gegiechel van de baby oplevert.

De man lacht ook. Het is een diepe, lage lach die kippenvel op mijn onderarmen en nek veroorzaakt. Wie mijn huis dan ook gekraakt heeft, lachen kan hij.

Oké, als ik weer naar buiten wil, moet ik nu gaan. Dus, Boaz, wat ga je doen? Neem een beslissing.

Oké, oké...

Ik ga.

En dan gaat alles plotseling heel snel.

Oscar zegt 'zal ik anders die meneer vragen?' waarna mijn hoofd denkt 'doe het licht uit, open de voordeur en sprint naar buiten', maar mijn benen zetten exact niets van dit alles om in actie. Slechts enkele seconden daarna klinkt er een geschokte: 'Wie ben jij?'

Mijn blik, die ik ontwijkend naar de grond heb gericht, gaat langzaam omhoog. Eerst komen ze langs een paar blote voeten, daarna volgen een paar indrukwekkende kuit en bovenbenen, een strakke zwarte boxer-short, een lichte welving van spieren bij zijn heupen en een behoorlijk strakke buik met ernaast een paar mollige babybeentjes. Snel schieten mijn ogen langs zijn lichtbehaarde borst omhoog. Dan kijk ik de man met de korte donkerblonde baard en opgeschoren haren recht in zijn bruine ogen.

'Boaz?'

Mijn ogen sperren zich zo ver open dat het bijna pijn doet en mijn hart hamert zich een weg naar buiten als ik zie wie het is.

'Wat doe jij hier?' Zijn toon is niet onvriendelijk, eerder verrast.

Ik snuif een lach van ongemak.

'Ik?' Mijn stem slaat over.

Op die ene keer een paar maanden geleden in café De Kurk na, waarbij ik me zo snel mogelijk uit de voeten had gemaakt, heb ik hem tien jaar niet gezien. En dat had ik graag zo gehouden.

Oscar staat naast hem, met zijn witte tijger weer onder zijn arm. De baby is gestopt met huilen en staart me ongegeneerd aan zoals alleen baby's dat kunnen. Zonder schroom en zonder te knipperen.

'Wat doe ik hier?' vraag ik perplex als hij niet reageert.

'Ja? Je zou toch -'

‘Wat. Doe. Ik. Hier?’ vraag ik nogmaals.

Hij bijt op zijn onderlip en met een hand streelt hij over Oscars dikke lokken.

Vijftien jaar geleden, toen ik hem voor het eerst ontmoette, keek hij me even indringend aan als nu. Dat weet ik nog, omdat het moment haarscherp in mijn geheugen staat gegrift.

De herinnering aan die avond doet mijn toch al overprikkelde brein verder tollen. Ik sluit kort mijn ogen en schud mijn hoofd voor ik ze weer open. ‘De vraag is niet wat ik hier doe,’ zeg ik zoveel kalmer dan ik me voel, omdat ik de kinderen niet wil laten schrikken. ‘De vraag lijkt me eerder: wat doe jij hier, Levi?’

Hoofdstuk 2

‘Sorry.’ Levi schudt beschaamd zijn hoofd. ‘Zo bedoelde ik het niet. Natuurlijk mag je hier zijn. Dit is immers jouw huis.’ Hij buigt zich wat naar Oscar en zegt: ‘Dit is Boaz. De broer van Luuk. Weet je nog wie Luuk is? Die man die ons geholpen heeft met verhuizen?’

Oscar knikt fronsend.

‘Boaz woont hier ook,’ gaat hij verder.

‘Ja, verrassing,’ reageer ik droog terwijl ik de ‘ook’ in zijn zin verwerk. ‘Kun je me dan nu alsjeblieft uitleggen waarom *jij* hier bent, met twee kinderen?’

De spanning op de gang is praktisch tastbaar, wat het meisje op zijn arm blijkbaar aanvoelt. Ze snuift haperend en haar kinnetje en onderlip beginnen te trillen.

‘Dit is mijn zoon Oscar.’ Levi streelt het jongetje, dat inmiddels loom tegen zijn bovenbeen aanhangt, in zijn nek. ‘En dit is Doris.’ Het meisje in zijn armen kijkt koddig naar haar vader en laat haar hoofd herhaaldelijk tegen zijn blote borst vallen. Ondertussen blijft zijn blik op mij gericht en in zijn ogen lees ik zowel spijt als onzekerheid.

Ik ken die blik maar al te goed.

Hoewel ik gewoonlijk niet om woorden verlegen zit, weet ik nu even niet wat ik moet zeggen. In mijn hoofd heerst een meer dan onprettige chaos. Ik bal mijn handen tot vuisten en voel hoe mijn hart aritmisch tekeer gaat.

‘Luuk zei dat hij het gevraagd had aan jou en dat je het oké vond? We zijn hier pas een paar dagen...’ Zijn blik gaat van mij naar zijn kinderen en dan zuigt hij zijn lippen kort naar binnen. ‘Het spijt me, echt. We wilden ons niet opdringen. We hadden alleen dringend woonruimte nodig.’ Hij praat niet door omdat Doris zonder ook maar een kík te geven een reus-

achtige golf melk uit haar mond laat lopen. Via haar kin glijdt het zo over Levi's borst verder omlaag. Ook de muur en het dressoir weet ze te raken, wat best knap is. En goor.

'O, fff – verdorie,' corrigeert Levi zichzelf. Hij kijkt naar het braaksel op zijn blote torso. Snel houdt hij zijn dochter van zich af. Zijn geïrriteerde blik verzacht direct als ze scheel naar hem lacht. 'Mij onderspugen en je eigen rompertje schoonhouden? Heel knap, kleine boef,' zegt hij met een schuin lachje tegen haar. Dan kijkt hij over haar hoofd weer naar mij en zegt gehaast, terwijl ik niet probeer te letten op het vocht dat van zijn borst naar beneden druipt over zijn sterke, fraai gevormde lijf: 'Ik snap dat je duizend vragen hebt. Ik leg het je graag allemaal uit. Maar mag ik eerst deze twee naar bed brengen en een korte douche nemen voor ik dat doe?' Op indringende toon voegt hij toe: *'Please. If you want to, we'll be gone tomorrow.'*

Levi legt zijn hand beschermend over Oscars kleine schouder. Het jongetje heeft nu beide armen volledig om het bovenbeen van zijn vader geslagen. Met een zenuwachtige blik kijkt hij naar mij.

Het dringt nu tot me door dat Levi Engels spreekt zodat Oscar hem niet kan verstaan. Zodat zijn zoon niet ongerust wordt. Het is zo'n onwerkelijk gezicht: Levi, hier, met twee kinderen.

Ik voel van alles waar ik geen naam aan kan geven, maar als het zou moeten dan ging ik voor verward. Maar ik weet hoe het is om een onzeker jongetje te zijn dat zich niet welkom voelt in het huis waar hij woont, of in Oscars geval: slaapt of logeert of wat de fuck het ook is dat ze hier doen. Verdomme, dat kan ik hem niet aandoen. Wat ik ook van zijn vader vind.

'Ja. Ja, goed,' zeg ik op norse toon, omdat niets hieraan me echt goed lijkt, maar ik ook niet echt een andere optie zie op dit tijdstip.

'Dank je,' zegt Levi zichtbaar opgelucht.

Snel loopt hij, Doris voor zich uit houdend, Fiona's oude kamer in.

Als hij de deur achter zich sluit, pak ik met een grom mijn tas op en loop met een hoofd dat gonst en kloppende slapen naar mijn slaapkamer.

Ik app Luuk een ‘WTF!! Waarom is Levi in mijn huis??’ waarna ik me slaapdronken voorover laat vallen op mijn onopgemaakte bed. Eindelijk thuis.

De watten in mijn hoofd vermenigvuldigen zich in rap tempo, waardoor de realiteit maar moeizaam tot me doordringt. Levi Koenraads, inclusief zijn twee kinderen, is in mijn huis? Woont in mijn huis? Dat was wel het laatste waar ik op zat te wachten. Het is op zijn minst raar. Echt heel, heel raar.

Wat ook raar is, is mijn beddengoed. Het ruikt anders en toch vertrouwd. Alsof het gewassen is in de geur van duinen en zee. Raar, maar bedwelmend lekker, stel ik met gesloten ogen vast.

O, shit. Hier sliep hij natuurlijk.

Met mijn rechterhand strijk ik een paar keer over het hoeslaken, waardoor er nog meer van die zalige geur mijn neus bereikt en mijn eigen zure walm naar de achtergrond verdwijnt.

‘Jij stinkt.’

Met een stram gevoel in mijn nek draai ik mijn hoofd traag naar de kant waar de stem vandaan komt en kijk recht in een paar zwarte, ronde plastic ogen.

‘Sneeuwtje vindt ook dat je stinkt. Toch, Sneeuwtje?’

Achter het witte pluizige gevaarte dat zich op slechts centimeters van mijn gezicht bevindt, kijkt een klein jongetje me met opgetrokken bovenlip aan.

‘Beh,’ zegt hij met zijn vrije hand voor zijn neus wapperend.

‘Oscar?’ Het daglicht doet pijn aan mijn ogen dus knijp ik ze tot spleetjes.

‘Ja?’

Gisteravond was dus geen droom. Er zit hier echt een kleuter in mijn slaapkamer. Op mijn bed. En die kleuter hoort bij Levi.

Fúck.

Levi is hier.

Na tien jaar heeft hij het lef gewoon met zijn gezin te crashen in mijn huis omdat die idioot van een broer van mij hem dat heeft aangeboden.

Waarom eigenlijk? Waarom zijn ze hier?

‘Ehm...’ Ik slik. Mijn keel voelt dik en droog. ‘Hoe laat is het?’

Ik zie hoe hij over me heen naar mijn wekker tuurt en na wat bedenktijd zelfverzekerd ‘negen’ zegt. Goed, hij kan dus nog geen klokkijken. Is dat normaal voor zijn leeftijd? Hoe oud zou hij zijn?

Steunend op mijn onderarmen kom ik iets omhoog zodat ik zelf naar de tijd kan kijken. Tien voor tien. Met een kreun draai ik me terug naar mijn ongenode gast en laat me met een plof weer op het hoofdkussen vallen.

‘Hoe oud ben je?’ vraag ik hem.

‘Vier,’ zegt hij trots zijn vingers naar mij uitstekend. ‘Na de vakantie mag ik naar school.’

Vier? Nee, dan kun je nog geen klokkijken, denk ik.

Het kind blijft maar naar me staren en ik staar fronsend terug.

Beetje bij beetje dringt mijn eigen lucht zich weer aan me op, wat me een misselijk gevoel geeft.

‘Goed. Ik ga even douchen.’ Zuchtend kom ik uit bed. Mijn hoofd voelt even kreukelig als mijn korte broek en shirt zijn. Op mijn sokken stiefel ik naar de badkamer, voor ik me er eerst van verzekerd heb dat Levi me zo niet ziet. Als ik de badkamerdeur achter me wil sluiten, zie ik dat Oscar me gevolgd is.

Extreem wakker en helder staart hij me vol verwachting aan. Zijn witte tijger heeft hij weer onder zijn arm gepositioneerd, net als vannacht.

‘Ehm, ik ga dus even douchen? Oké?’ Yep, ik vraag een vierjarige toestemming om me in mijn eigen huis te wassen.

Hij knikt, maar pakt de hint niet op. Zonder zich te verroeren blijft hij gebiologeerd naar me kijken. ‘Papa en ik zingen altijd opla onder de douche.’

‘O.’ Ik frons.

‘Ooooolifantje in het boooooooooo,’ zingt hij vals en hoog.

Holy fuck. Noemen zij dit zingen? ‘Jezus!’

‘Laaaaaat je paaaaaaaapaaaa –’

Opera. Hij bedoelt opera.

‘Stop!’ kap ik hem met mijn handen op mijn oren bruusk af. In mijn oren klinkt zelfs nu hij gestopt is nog een hoge piep. Tuurlijk, dat kan er ook nog wel bij.

‘Os! Doe normaal,’ hoor ik Levi uit de woonkamer roepen.

‘Nou, dan ga ik maar even...’ probeer ik weer, met mijn duim over mijn schouder naar de douche gebarend.

Hij knikt weer begripvol, maar blijft staan waar hij staat.

‘Dus... Ik doe even...’ Met lichte dwang duw ik het jongetje wat naar achteren, tot hij ver genoeg op de gang staat dat ik de deur kan sluiten.

‘Doei.’

‘Tot zo, Boaz!’ hoor ik hem door de deur roepen als ik het slot erop draai.